Enderrock | Helena Martín | Actualitzat el 10/09/2019 a les 14:00

Roba Estesa: «La resiliència és existir i avançar dins d'un context que no ens posa les coses fàcils»

Les del Camp de Tarragona són les protagonistes, juntament amb The Sey Sisters, Tribade i Clara Peya, del documental 'Les Resilients'

Roba Estesa | Juan Miguel Morales

El folk de les del Camp de Tarragona omple escenaris des del primer disc, *Descalces* (Coopula, 2016), i ho fa des de la consciència d'una premissa: són responsables de pujar dalt l'escenari d'una manera conscient. **Roba Estesa** són les protagonistes, juntament amb **Tribade**, **Clara Peya** i **The Sey Sisters**, del documental *Les Resilients* dirigit per Cristina Madrid. Parlem amb la formació sobre resiliència i la indústria musical masculinitzada.

Què és la resiliència per Roba Estesa?
Per nosaltres la resiliència és aquesta capacitat que tenim d'enfrontar-nos a un entorn que es mostra hostil a la diferència, a la diversitat, a la no-norma... La resiliència és existir i avançar dins d'un context que no ens posa les coses fàcils.

Com a professionals de la música, quins contextos us fan sentir poc valorades, us posen les coses difícils?
D'entrada, el fet de moure'ns en un panorama musical tan i tan masculinitzat desperta en nosaltres cert neguit i cansament. Hem normalitzat que els escenaris siguin terreny masculí i, per

tant, en ocupar-los nosaltres o qualsevol altre grup de dones o identitats no normatives sembla que estigui legitimat posar en dubte la qualitat musical, la professionalitat, els coneixements tècnics... A l'hora de programar sol produir-se també el debat sobre el risc que pot arribar a comportar portar una banda de dones "no tan coneguda", per això sovint trobem que, sobretot els festivals, ens programen en horaris extrems (primera hora de la tarda o última hora de la nit). Totes aquestes coses es van sumant i esdevenen un reflex clar de la societat masclista en la qual vivim, i alhora generen en nosaltres també tot un seguit d'inseguretat.

Els mitjans de comunicació també formen part d'aquest circuit. Quines preguntes us han fet que no haguessin formulat a bandes integrades per homes?
Normalment es destaca el fet que siguem una banda íntegrament formada per dones, però sovint sense anar més enllà de la pura anècdota. En canvi, a bandes integrades per homes aquesta és una pregunta que no se'ls fa mai -tot i que valdria bastant la pena fer-la i veure quines reflexions en sorgeixen-. Tot i així, cada cop ens trobem més mitjans que pregunten de manera reflexiva què implica ser dona dins d'un panorama tan masculinitzat per tal de començar a crear una mica de consciència col·lectiva.

Com a part d'aquesta consciència col·lectiva, quina responsabilitat té un o una artista sobre l'escenari?
Nosaltres creiem que la música és una potent eina de transformació social i, per tant, com a artistes tenim la responsabilitat d'ocupar aquests espais de poder com són els escenaris d'una manera conscient, reflexionant sobre els privilegis que ens permeten ocupar aquests espais, revisant-nos constantment. El que no podem fer és recrear nous espais de verticalitat i jerarquia entre nosaltres i amb el públic, perquè d'aquesta manera l'únic que estem fent és reproduir les mateixes dinàmiques de desigualtat que es donen en la societat. Si el que volem és utilitzar la música com a eina transformadora, hem de començar a plantejar-ho com una tasca horitzontal i col·lectiva.

S'està teixint una xarxa feminista en el món de la música?
A poc a poc ens anem trobant amb més companyes pel camí, i això és una cosa preciosa. El panorama musical en el qual ens movem està creixent en nombre de dones amb missatges molt potents i teixir xarxa és, per nosaltres, la millor manera perquè aflori aquesta resiliència.

Roba Estesa a la festa major de l'Strenes Foto: Xavier Mercadé

En què cal que treballi la indústria per tal d'avançar en aquest aspecte?
La indústria té encara molta feina d'autorevisió. Cal que hi hagi una consciència feminista real que permeti identificar que uns escenaris replets d'homes-blancs-cis-heteros no són una representació de l'heterogeneïtat existent a la nostra societat. La indústria té molta responsabilitat en aquest sentit i cal que en sigui conscient per tal que el poder que té no s'exerceixi d'una manera unilateral i jeràrquica i no reprodueixi les mateixes dinàmiques masclistes que ens trobem a tot arreu.